

cordatori textual de l'pestesa fal·làcia de la renovació a través de la modernització".

Durant els anys setanta, artistes com Bruce Nauman, Vito Acconci, Robert Smithson i Dan Graham van mostrar un interès per les definicions de l'espai i per aquells aspectes de la conducta humana relacionats amb l'habitabilitat. En la línia amb la psicogeografia —una pseudociència practicada pels situacionistes—, Matta-Clark va intervenir en els edificis per desalinear-los i desmantellar la seva presència opressiva. No semblava anar gaire desencaminat quan va

exhibeix el seu gest iconoclasta com a homenatge a Matta-Clark i el seu col·lectiu *Anarchitecture*, que va enunciar el seu assalt contra el funcionalisme cosmètic de l'arquitectura moderna i l'arrogància dels organitzadors de plans urbans abstractes. A través de quatre sèries de fotografies encadenades en una pel·lícula i reunides dins d'una instal·lació, fetes en quatre ciutats conegudes per les seves singulars arquitectures —Barcelona, Brasília, Bucarest, Osaka—, Colomer s'inventa un personatge solitari que en la seva carrera perpètua i discontinua per la ciutat porta un

amb reflexos i jocs atzarosos llum i fosc. Una imatge anò d'una arquitectura en blanc i està representada com una combinació de formes geogràfiques. En ella hi voldríem quelcom més que una debilitat a la practicitat de l'edifici. Improbable. Tagwerker acabaria aixafant l'estendard juganer de corredo se fons ideat per Colomer.

Jordi Colomer. La Plaça Panera, 2. Lleida. Fins d'abril.

Gerold Tagwerker. Galeria cià Homs. Consell de Cent, Barcelona. fins al 25 d'abril

Del paper a l'espai

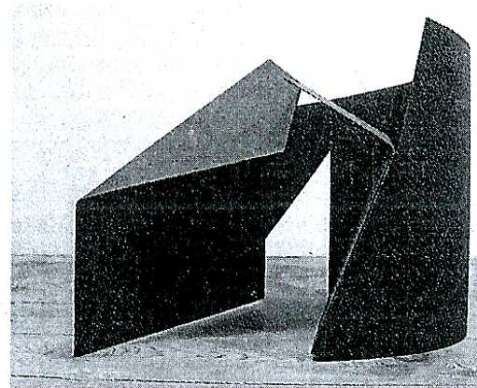
JOSEP CASAMARTINA
i PARASSOLS

Els temps de crisi, que ja són un tòpic, tant poden afavorir un replegament insulsi com la confiança en tirar endavant sense efectismes. El darrer Saló dels Antiquaris ha estat un dels pitjors que s'han vist d'uns anys ençà. La mediocritat hi planava a cor què vols i només se'n salvaven comptades excepcions. Per contra, la galeria A/34, que no hi era present,

tot i que el gènere que toca ja és perfectament *antiquariable*, continua oferint exposicions interessants.

Dibuixos i escultures és un recull de peces d'autors que han treballat el volum, ja siguin pintors —com Miró, Domínguez, Tàpies o Guinovart— o escultors pròpiament dits. No sempre, però, els papers exposats guarden una relació directa amb les peces en tres dimensions; no és la intenció dels galeristes en aquest cas, sinó

la d'exposar material de qualitat, un fet que ja és marca de fàbrica de la casa. Entre els escultors destaquen les obres cubistes d'Henri Laurens; les d'Àngel Ferrant —amb una figura lacada de 1930— i Julio González —amb algun dibuix insòlit i esplèndid, a part d'un bon ferro passat a bronze—; els obligats Chillida; o les de Moisès Villèlia i Agustín Cárdenas; una màscara clàssica i preciosa de Joan Rebull al costat d'una

Escultura en ferro de Dominica Sánchez, a l'A/34

d'africana primitiva; i, entre altres autors molt més joves i menys famosos, un excel·lent ferro plegat de Dominica Sánchez. La barreja suma perquè estableix ponts en-

tre uns i altres, sense pretensió, d'una manera casual i gairebé mística.

Dibuixos i escultures. A/34. Aribau Barcelona. Fins finals de maig